

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 82/24
21.3.2024. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ивана Илића и Татјане Обренчевић, чланова већа, у парници тужиоца Удружења осигуравача Србије – Гарантни фонд, са седиштем у Београду у ул. Булевар Деспота Стефана бр. 68б, које заступа Вељко Вукотић, адвокат из Новог Београда, ул. Милутина Миланковића бр. 182, против туженог АА из ..., ради регреса, вредност предмета спора 557.484,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П. 12914/21 од 14.12.2021. године и о жалби тужиоца изјављеној против решења Првог основног суда у Београду П. 12914/21 од 05.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.03.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П. 12914/21 од 14.12.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Првог основног суда у Београду П. 12914/21 од 05.06.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Првог основног суда у Београду П. 12914/21 од 14.12.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса плати износ од 557.484,00 динара са затезном каматом почев од 08.04.2010. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 156.350,00 динара.

Тужени је против наведене пресуде изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога, која у себи садржи и предлог за укидање клаузуле правноснажности и извршности.

Тужилац је доставио одговор на жалбу. Трошкове другостепеног поступка је

тражио.

Побијаним решењем Првог основног суда у Београду П. 12914/21 од 05.06.2023. године укинута је потврда правноснажности и извршности пресуде Првог основног суда у Београду П. 12914/21 од 14.12.2021. године.

Тужилац је благовремено изјавио жалбу против наведеног решења из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност ожалбене првостепене пресуде у смислу одредбе чл. 372 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” 125/2004 и 111/2009), који се примењује на основу чл. 506 ст. 1 ЗПП (“Службени гласник РС 72/11) другостепени суд је оценио да су жалбе парничних странака неосноване.

Првостепени суд није учинио битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом чл. 361 ст. 2 тач. 1, тач. 2, тач. 3, тач. 5, тач. 7 и тач. 9 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” 125/2004 и 111/2009) на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом чл. 361 ст. 2 тач. 7 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” 125/2004 и 111/2009), на коју се жалбом туженог посебно указује, и то са разлога што су туженом током поступка уредно достављена сва писмена и то тужба са прилозима дана 13.05.2010. године, поднесак тужиоца од 10.06.2010. године дана 23.07.2010. године, решење од 05.11.2010. године дана 01.12.2010. године, поднесак тужиоца од 24.02.2012. године са прилозима дана 05.03.2012. године, решење од 26.04.2012. године дана 18.06.2012. године и решење од 07.09.2020. године дана 20.10.2020. године, као и позиви суда, тако да током првостепеног поступка није било незаконитог поступања, нити је било пропуштања у достави писмена и самим тим је туженом дата могућност да расправља пред судом.

Према утврђеном чињеничном стању дана ... године у 20,30 часова на раскрсници улица... и ... у ... догодила се саобраћајна незгода у којој је учествовао тужени, као возач и власник путничког возила марке “VW Голф”, регистарских ознака ..., које није било регистровано у време настанка саобраћајне незгоде, када је ушао у раскрсницу када је на семафору било упаљено црвено светло и чеоним делом је ударио у путничко возило марке “Ауди”, типа “8Е”, регистарских ознака ..., власништво ББ, којим је у време настанка саобраћајне незгоде управљао ББ.

Правноснажном пресудом Основног суда у Нишу К. 3415/10 од 29.03.2011. године тужени АА из ... оглашен је кривим и осуђен због извршења кривичног дела угрожавања јавног саобраћаја из чл. 289 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, па је осуђен на новчану казну од 50.000,00 динара.

Регионална дирекција Берлин је проценила тоталну штету на путничком возилу марке “Ауди”, типа “8Е”, регистарске ознаке ..., власништво ББ и утврдила висину штете са ПДВ 21.746,93 евра, вредност поновне набавке са ПДВ 13.300,00 евра, вредност поновне набавке са опорезованом разликом 12.970,00 евра, остатак вредности са ПДВ 6.450,00 евра и само учешће 300,00 евра. Према налазу и мишљењу судског вештака саобраћајне струке Живорада Ристића од 27.06.2009. године са каснијим допунским изјашњењем утврђено је да је висина штете на возилу оштећеног ББ

6.850,00 евра. Тужилац и оштећени ББ су дана 05.08.2009. године закључили споразум о вансудском поравнању о откупу потраживања ГФ – 1183/09 – СТ, па је тужилац исплатио оштећеном дана 22.09.2009. године износ од 6.850,00 евра.

Тужилац је позвао туженог да измири регресни дуг у висини 12 просечних бруто зарада запослених у Србији за јануар месец 2010. године, а на основу одговорности за причињену штету дана 18.04.2009. године, коју опомену је тужени примио 31.03.2010. године.

Код овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд применом одредбе чл. 99 ст. 2 тач. 1 Закона о осигурању имовине и лица, који се на дан штетног догађаја примењује на основу одредбе чл. 245 Закона о осигурању (“Службени гласник РС” бр. 55/04), обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 557.484,00 динара са затезном каматом почев од 08.04.2010. године, као дана када је туженом истекао рок за добровољно извршење обавезе по примљеној опомени и позиву од 31.03.2010. године, па до коначне исплате.

Правилно је првостепени суд, супротно жалбеним наводима туженог, оценио да је неоснован приговор застарелости који је тужени истакао током поступка, јер је штетни догађај наступио дана 18.04.2009. године, а тужилац је штету оштећеном исплатио 22.09.2009. године и тужбу у овој правној ствари поднео дана 04.05.2010. године, тако да у конкретном случају није протекао рок застарелости од три године прописан одредбом чл. 376 ст. 1 ЗОО.

Овакву одлуку првостепеног суда, као правилну и закониту прихвата и Апелациони суд, као другостепени суд.

Неосновани су наводи жалбе туженог којима указује да Први основни суд у Београду није месно надлежан да одлучује у овој правној ствари, већ Основни суд у Нишу према месту настанка штетног догађаја. Ово са разлога што је правноснажним решењем Првог основног суда у Београду од 05.11.2010. године одбијен као неоснован приговор месне ненадлежности Првог основног суда у Београду, који је тужени истакао током поступка и које решење је уручено туженом 03.12.2010. године, обзиром да се на територији Првог основног суда у Београду налази седиште тужиоца у чијим фондовима је настала штета исплатом новчаног износа трећем оштећеном лицу у смислу одредбе чл. 45 ст. 1 и ст. 3 ЗПП.

Супротно жалбеним наводима туженог за тужиоца је штета настала у новцу у тренутку исплате оштећеног и у висини износа који је платио оштећеном. Тужилац је овом исплатом испунио своју законску обавезу, а тужени је пропуштањем своје законске обавезе да закључи уговор о обавезном осигурању возила чијом употребом је трећем лицу причинио штету и тужиоцу јер су се средства Гарантног фонда смањила за исплаћен износ. По Правилнику о изменама и допунама Правилника о остваривању регресних захтева по основу исплаћених накнада штете из средстава Гарантног фонда у смислу одредбе чл. 1 ст. 2 право на регрес према физичком лицу остварује се до износа од 12 просечних месечних бруто зарада запослених на територији Републике Србије, а због чега је тужилац свој захтев ограничио на 12 просечних бруто зарада запослених на територији Републике Србије за март месец 2010. године која је износила 46.457,00 динара, тако да укупан регресни дуг туженог износи 557.484,00

динара. По одредби из чл. 91 ст. 2 тач. 1 Закона о осигурању имовине Гарантни фонд према власнику неосигураног возила има право регреса. Стога су наводи жалбе којима се оспорава износ регресног захтева неосновани.

Такође су неосновани наводи туженог да је дана 14.12.2021. године првостепени суд одржао припремно рочиште како то произилази из записника. Ово са разлога што је у овом предмету дана 07.07.2021. године одредио рочиште за главну расправу за 10.09.2021. године у 9,30 часова, на које је позивом за саслушање парничне странке уредно позвао туженог, па је услед очигледне грешке приликом сачињавања записника од 10.09.2021. године, 04.10.2021. године и 14.12.2021. године, констатовано, иако је припремно рочиште већ било закључено, да се одржава припремно рочиште а која грешка у писању може да се исправи у свако доба решењем о исправци у смислу одредбе чл. 349. ЗПП (“Службени гласник РС” 125/2004 и 111/2009). Стога су неосновани наводи жалбе туженог којим указује да је суд на припремном рочишту закључио главну расправу јер је за сва три рочишта примио позиве за одржавање главне расправе ради извођења доказа саслушањем у својству парничне странке.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, а због чега је иста и потврђена. Другостепени суд је приликом доношења ове одлуке посебно имао у виду да је првостепени суд применио одредбе Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС 72/11 са каснијим изменама и допунама) када је одлучивао о трошковима поступка. Међутим, како су правне последице одлуке о трошковима поступка идентичне у оба Закона о парничном поступку, то је другостепени суд исту потврдио.

Апелациони суд је применом одредбе чл. 375 и чл. 387 тач. 2 ЗПП (“Службени гласник РС” 125/2004 и 111/2009), одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Побијаним решењем од 05.06.2023. године укинута је потврда правноснажности и извршности издата на пресуду Првог основног суда у Београду од 14.12.2021. године зато што је тужени опозвао пуномоћје свом адвокату ...13.12.2021. године, који је поднеском од истог датума обавестио суд и који је у суд примљен 20.12.2021. године. Пуномоћник туженог је побијану пресуду примио 07.03.2022. године, а тужени је након уручења побијане пресуде жалбу на исту изјавио благовремено 23.05.2023. године, па је првостепени суд правилно применом одредбе чл. 44 ЗИО одлучио као у побијаном решењу.

Неосновани су наводи жалбе тужиоца да је пуномоћник туженог адвокат ... био дужан да заступа туженог до 13.01.2022. године без обзира што је истом пуномоћје опозвано 13.12.2021. године. Ово са разлога што опозивање пуномоћја од стране туженог према свом пуномоћнику производи дејство од часа када је исто саопштено и пуномоћник нема овлашћења да преузима било какве парничне радње у смислу одредбе чл. 93 ст. 3 ЗПП (“Службени гласник РС” 125/2004 и 111/2009), док у супротној ситуацији у смислу одредбе чл. 93 ст. 4 ЗПП (“Службени гласник РС” 125/2004 и 111/2009) када пуномоћник откаже пуномоћје свом властодавцу дужан је да још месец дана предузима парничне радње за лице које му је издало пуномоћје ако је потребно да од њега отклони какву штету која би у то време могла настати.

Из наведених разлога, применом одредбе чл. 387 тач. 2 ЗПП (“Службени гласник РС” 125/2004 и 111/2009), одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Како одговор на жалбу не представља обавезну парничну радњу у смислу одредбе чл. 366 ст. 1 ЗПП (“Службени гласник РС” 125/2004 и 111/2009), то је донета одлука као у ставу трећем изреке у смислу одредбе чл. 161 ст. 1 ЗПП (“Службени гласник РС” 125/2004 и 111/2009).

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић